

IV. BÉLA TERV
szembenezés, összefogás, feltámadás

IV. BÉLA TERV

szembenezés, összefogás, feltámadás

I. a való világ

A magyar gazdaságpolitika elmúlt húsz évének története szörnyű tragédia. A felelőtlenség, a szűklátókörűség, a hozzá nem értés, a nemzetközi megfelelési kényszer, a ha-zaárulás és a tolvajlás egymásba fonódó szövete. A magyar politika irányítói talán még maguk előtt sem voltak képesek megfelelő módon diagnosztizálni a magyar gazdaság összetett problematikáját, súlyos válságát, amit meg felismertek belőle, azt életképes megoldások híján általában elhallgatták, félremagyarázták a társadalom elől. Így a különféle, félévente-évente előkerülő nagy mentőcsomagok vagy jobb esetben hatástalanok, vagy rosszabb – és sajnos gyakoribb – esetben a válságot tovább mélyítő hatásúak voltak. A magyar gazdaság és vele a magyar társadalom az ismétlődő „húzd meg – ereszd meg” ciklusokkal belekerült egy lefelé tartó spirálba, amely révén a politika az egyre megnyomorodó társadalomtól újabb és újabb áldozatokat várt el. A kiszolgáltatottá vált ország gyorsan félgymarmati szerepbe süllyedt. A kitűnő adottságokkal rendelkező Magyarország, amely ésszerű és felelős gazdaságpolitikával mintaállammá erősödhetett volna, mind a nemzetközi gazdaság, mind az Európai Unió számára könnyű prédává vált.

A társadalom mindezen okok miatt egyre inkább latin-amerikai mintázatot vett fel, ahol a kívánt széles középosztály szinte megszűnik létezni. Kialakul egy szűk felső osztály, amely a gymarmati függés fenntartásában játszott vezető szerepéért cserébe a társadalom széles tömegeihez képest hatalmas javakat birtokolhat. A megszorító cso-

magok révén megnyomorított középosztály előtt két lehetőség maradt. Egy szűk része megkísérelt igazodni a fennálló feltételekhez, és ezáltal a felső osztály kiszolgálójaként extra javakhoz jutni. A többség – lehetőségek, kapcsolatok vagy éppen a szükséges tudás hiányában – egyre sikertelenebbül próbálta, próbálja megőrizni társadalmi státuszát. Így széles középosztály helyett széles alsóosztály jelent meg, amelynek felső része igyekszik visszakapaszkodni, alsó része pedig tehetetlenül tengődik.

A második Orbán-kormány óriási felhatalmazást kapott a problémák megoldására, bármiféle koalíciós kényszer nélkül. A kormány megalakulásakor hangzatos és bátor kijelentéseket tett, meghirdette a gazdasági szabadságharcot, amelyet évekkel korábban csak a Jobbik mert kimondani, és amelyre valóban szüksége lenne az országnak. Azonban korábbi felelőtlen ígéretei, a rá is jellemző szűklátókörűség, a túlzó arrogancia és bezárkózás, a nyolcévnyi ellenzékiesség után mutatkozó megdöbbenő felkészületlenség és a nemzetközi függés miatt ez a kormány is, alig több mint fél év után visszatért az elmúlt húsz év tévútjára: a nemzetközi diktátumok alapján álló neoliberais megszorító politikára. Ha megnézzük a Széll Kálmán Tervet, azt akár Bajnai Gordon is benyújthatta volna, azzal kapcsolatban az IMF mind a tíz ujját megnyalhatná.

A terv egy megszorító csomag, amely a nyugdíjasok, a betegek és a munkanélküliek, vagyis a társadalom legkiszolgáltatottabb rétegeit sanyargatja meg. Értelmetlen, újabb áldozatvállalást vár el a társadalomtól egy jelenleg nem teljesíthető cél, a gazdasági fellendüléssel visszaszorítandó államadósság céljából. Nem véletlen, hogy a miniszterelnök nem merte az Országgyűlésben felvezetni, sőt, még a művelődési házban, válogatott közönség előtt sem ő mutatta be, hanem leosztotta a „piszkos munkát” minisztereire. A kormány tanácsalanságáról és elbizonytalanodásáról tett tanúbizonyságot, amelyet két fontos szempont is megerősít. Egyrészt Matolcsy György a bemutatón azt mondta, most jöttek rá, hogy az államadósság miatt „mérgezett a kút”. Vagyis az Orbán-kormány az elmúlt tíz hónapot úgy vitte végig, hogy fogalma sem volt, mik a prioritások? Másrészt külön érdekesség, hogy a megszorító csomag fő célkitűzése, vagyis az államadósság csökkentése és a kormány korábbi legfontosabb intézkedése: az egykulcsos adórendszer bevezetése mennyire ütik egymást. Ez a helyzet is a fent írtakat támasztja alá. A mindenkori kormány kellő válságkezelési tudás híján a soron következő megszorítások bevezetésekor már nem csupán az eredeti válságot, hanem az azt súlyosbító saját intézkedései okozta problémákat is kénytelen kezelni. Vagyis egyre mélyebben gabalyodik bele az ország gondjainak és saját hibáinak kusza pókhálójába.

II. AZ ORSZÁG HÁRMAS CSAPDAHELYZETE

A 2011. január 29-én a Jobbik évadnyitóján Vona Gábor pártelnök és frakcióvezető elmondta, hogy az ország helyzetének stabilizálásához és a fellendülés elindításához a valós problémák megnevezésére és az arra adott valós válaszok megadására van szükség. Az eddigi kormányok, beleértve a mostanit is, még a valós problémák megnevezésével is adósak maradtak. A Jobbik értékelése szerint az ország hármes csapdahelyzetben van, amelyek együttes kezelése szükséges. A három – egymással is összefonódó – csapdahelyzet a következő:

1. Az ország fokozódó és egyre súlyosabb nemzetközi, uniós kiszolgáltatottsága, függése csapdahelyzetet jelent, mert a külpolitikai elkötelezettségeink, uniós tagságunk, a duális gazdaságunk éppen a gazdasági megerősödésünk ellen hatnak. Az uniós tagságunk ahelyett, hogy az ország megerősödését, talpra állását szolgálná éppen annak ellenkező irányába hat. Magyarországot a nyugati nagyhatalmaktól és az Uniótól kiszolgáltatott módon függő helyzetbe kényszeríti, miközben az ezért az áldozatért cserébe adott uniós támogatások nagy része eltűnik a magyar korrupció feneketlen kútjában, értelmetlen beruházásokat valósít meg, vagy éppen a függésünket erősítő projektekhez nyújt támogatást. Ugyanez elmondható a multinacionális tőke jelenlétéről is. Azon munkahelyek száma, amelyet megteremtene, töredéke annak, mint amennyit jelenlétükkel tönkretesznek. Nemzetközi helyzetünk tehát egy látszólagos támogatásért cserébe valóságos kifosztottságot valósít meg hazánkban. Ez egyértelműen csapdahelyzet.

2. Az államadósság a másik súlyos csapdahelyzet, amelyet – bár a problematikája három évtizedes – az Orbán-kormány most mert nevében és súlyán nevezni először, de a megoldási javaslata, a Széll Kálmán terv teljesen elhibázott. Az államadósság nem azért van, mert – ahogy elődeihez hasonlóan a Fidesz-kormány állítja – az emberek többet fogyasztanak, mint amennyit megtermelnek, hanem azért, mert az országot gyarmatosítók többet visznek ki az országból, mint amennyit abba befektetnek. Az adósság ezért ideig-óráig csökkenthető a lakosság extra áldozatvállalásai révén, de mivel annak gyökere nem a lakossági fogyasztásban, hanem a nemzetközi pénzszivattyúknak rejlik, ezért a megoldást megszorító csomagoktól nem várhatja senki. Az államadósság egy gigantikus spirál, amely csapdában tartja a magyar gazdaságot.

3. A harmadik csapdahelyzet a demográfiai csapda, amelynek két oka a népesség egészségének fogyása és a cigány népesség indokolatlan gyarapodása. Utóbbi azt jelenti, hogy a cigány családok a hibás szociálpolitika miatt nem annyi gyereket vállalnak, amennyit fel tudnak nevelni, hanem – mivel a gyermekvállalás megélhetési forrás lett – minél többet. Mindezek miatt az országot nem csupán az elöregedő, hanem egy széteső, kriminalizálódott társadalom réme is fenyegeti. A demográfiai folyamatokban már nem működnek önmérséklő, önkorrekciós mechanizmusok, a csapdahelyzet felállt, a tendenciák robognak a tragikus végkifejlet felé. A helyzet tehát nem kiált, hanem ordít a politikai beavatkozásért.

A fenti csapdahelyzetek, ahogy azt jeleztük, egymással is kölcsönhatásban vannak, egyik erősíti a másikat. Ezért nagyon fontos, hogy mindhárom problémát diagnosztizálja a politika, máskülönben egyáltalán nem alakítható ki megfelelő válságkezelés, ahogy azt az elmúlt években láthattuk is. De nagyon fontos még valamit hangsúlyozni! A hármas csapdahelyzet felismerése sem garancia még a megoldásra, ha azokat az adott intézkedéscsomag nem együttesen és komplexitásában kezeli. Vagyis semmi értelme csak az egyiket vagy valamelyik kettőt kezelni, kizárólag a három együttes kezelése vezethet eredményre. Amennyiben valaki csak egyiket vagy kettőt kezel, azzal ugyanúgy eredménytelen marad és az újratermelő válságot erősíti, mintha a hármas csapdahelyzetet fel sem ismerte volna. Ez azért lényeges, mert a Széll Kálmán terv látványosan előrelépésnek tűnhet, hiszen a három csapdahelyzet közül legalább egyet néven nevez, és azzal szembe kíván menni. Viszont mindezt úgy teszi, hogy közben nem vesz tudomást a másik kettőről. Úgy próbálja meg kezelni az államadósságot – egyébként rosszul –, hogy közben a demográfiai csapdahelyzetet ignorálja, a nemzetközi csapdahelyzetet pedig egyenesen mélyíti. Tehát a kormány terve még esetleges sikere esetén sem vezetné ki az országot a bajból, csupán kozmetikai műtétet hajtana végre egy haldoklón.

A megoldás ezért csak egy olyan terv lehet, amely a hármas csapdahelyzetet felismeri, azt kellő mélységgel elemzi és olyan válaszokat ad, amely komplex módon segítik az országot mindhárom csapdahelyzetéből történő együttes kilábalásra. Ennek elérése ugyan rettenetesen nehéz, de hiányában kizárólag a biztos összeomlás ajtaja marad nyitva. A Jobbik IV. Béla terve olyan elképzelés, amely a magyar gazdaság fellendítése érdekében egyszerre kívánja megoldani az államadósság problémáját, elkerülni a demográfiai katasztrófát és felszabadítani az országot gyarmati függéséből.

III. a IV. Béla terv

1. Az államadósság spiráljáról minél előbb el kell készíteni egy tanulmányt, nemzetközi szakértők és külön az újratárgyalási lehetőségekkel foglalkozó cégek bevonásával. Ebben fel kell tárni az adósság pontos szerkezetét, a különféle hitelezői csoportokkal való kapcsolatfelvétel stratégiáját, és be kell bizonyítani, hogy Magyarország valamiféle adósságkönnyítés nélkül menthetetlenül összeomlik.

2. A terv elkészülte után haladéktalanul meg kell kezdeni a tárgyalásokat az államadósság újratárgyalásáról, amelynek a különféle kimenetelei a következők lehetnek: átütemezés, néhány éves moratórium vagy részleges adósságleírás – illetve ezek kombinációja. Amennyiben a tárgyalások megfeneklenek, úgy az adósság kedvezőbb feltételű kiváltásáról tárgyalásokat kell indítani Kínával.

3. Azonnali kormányzati tárgyalások indítása Oroszországgal, Törökországgal, Brazíliával, más latin-amerikai országokkal, Kínával, Indiával, Koreával, Vietnammal, Indonéziával, a belső-ázsiai türk államokkal, az arab világ országaival és Iránnal a magyarországi külgazdasági kapcsolatok fellendítése céljából.

4. Magyarország mondja fel a lisszaboni szerződést, mivel azt az előző kormány alatt antidemokratikus módon, olvasatlanul ratifikálta az Országgyűlés. 2011 őszére népszavazás kiírása a lisszaboni szerződésről, addig pedig tartalmának társadalmi vitára bocsátása.

5. Budapesten még a Soros elnökség ideje alatt össze kell hívni egy Kelet-Közép-Európa csúcst, amelynek célja a sorstárs országok érdekegyeztetése lenne. Meg kellene határozni az európai integráció saját feltételeit, ütemtervét, céljait. Fel kellene vázolni a Közép-Európai Unió lehetséges megvalósításának tervét.

6. A Magyar Nemzeti Bank felügyeletének az Országgyűlés hatásköre alá rendelése, a fiskális és monetáris politika nemzeti érdekek alapján történő összehangolása céljából.

7. A devizahitelek helyzetének konszolidálása egy egyszeri, államilag támogatott forintosítással, amellyel nem csak az egyik legfenyegetőbb társadalmi veszélyhelyzetet hátrítjuk el, hanem a lakosságra nehezedő árfolyamkockázat megszüntetésével a gazdaságpolitika mozgásterét is jelentősen megnöveljük.

8. A szektorsemlegesség elvét szem előtt tartva meg kell szüntetni a pénzügyi ágazat cégeinek kivételezett helyzetét. A jövőben bankok és más hitelcégek nem módosíthatják egyoldalúan a szerződési feltételeket.

9. Az államigazgatás pénzmozgásainak (uniós pénzek, önkormányzatok, stb.) az állami tulajdonban maradó és megfelelően felkészített Magyar Postához irányítása a különféle kereskedelmi bankoktól.

10. A bankadó és a multinacionális tőkére kivetett különadó lakossági átterhelésének megakadályozása. Ezzel együtt annak biztosítása, hogy a különadók kivezetése után a multik a rendes adózás keretében is megfelelő mértékben vegyenek részt a közteherviselésben, a számviteli és adózási jogszabályi környezet változásával.

11. A magyarországi multinacionális tőke jövőbeni jelenlétéről az irányadó 2000-es OECD elvek alapján szigorú feltételrendszer kidolgozása és elfogadtatása. Csak a kölcsönös előnyökön alapuló részvétel az elfogadható!

12. A mezőgazdasági kvóták azonnali újratárgyalása az Unióval, Magyarország mezőgazdasági adottságaira és eredendő agrárjellegére hivatkozva, az élelmiszer önrendelkezés elvének maximális érvényesítésével.

13. A magyar föld- és vízkinccs magyar kézben tartásának alkotmányban való rögzítése, annak megvalósításáról azonnali tárgyalások kezdeményezése az Európai Bizottsággal.

14. Az egykulcsos személyi jövedelemadó helyett progresszív adózás bevezetése a nagyobb jövedelműek nagyobb áldozatvállalása céljából.

15. A családi adókedvezményekben az első, második és harmadik gyermek vállalása közötti különbségek arányosítása, az első és második gyermek után járó kedvezmények növelésével.

16. Az Áfa kiegyenlítési időpontjának a számla kibocsátása helyett a pénzügyi teljesítés idejére való meghatározása.

17. A körbetartozások rendszerének szigorú felszámolása a hazai vállalkozások mielőbbi megsegítése céljából.

18. A korrupció felszámolása érdekében, az adófizetők megkárosításával szemben zéró tolerancia hirdetése. A korrupción ért személyekkel szemben a teljes vagyoneklobzás büntetőjogi következményének bevezetése.

19. A hazai autópályák indokolatlanul magas építési költségeiből tanulva olyan állami építőipari vállalatok létrehozása, amelyek letörik az árakat és hozzájárulnak a tisztességes piaci verseny megerősödéséhez.

20. A szülői életjáradék bevezetése, amely révén a munkába állt gyermekek jövedelemadójuk egy részét szüleik nyugdíj-kiegészítésére ajánlhatnák fel.

21. Az egykori pártfunkcionáriusok sztárnyugdíjának visszanyesése minimál-nyugdíjra. A nyugdíjplafon bevezetése és meghatározása 200 ezer forintban.

22. A segélyek kézpénzes kifizetésének beszüntetése és szociális kártyarendszer bevezetése.

23. A szociális kártya felhasználásának kizárólagos helyszínékként országos szociális bolthálózat létrehozása kizárólag hazai termelők és hazai beszállítók bevonásával. A cafeteria-rendszer bevonása a szociális bolthálózatokba.

24. Az állami és önkormányzati étkeztetés (önkormányzati hivatalok, oktatási-nevelési intézmények, rendőrség, tűzoltóság, mentőállomások, stb.) kötelező bevonása a szociális bolthálózatba.

25. A segélyezés helyett közmunkarendszer elindítása, amelynek fő célterületei az állami építkezések, infrastruktúra-fejlesztés, digitális infrastruktúra országos kiépítésének földmunkái, gátépítés, tározók kialakítása, tájgazdálkodás, a szociális bolthálózat létrehozása és működtetése, gyermekfelügyelet, idősgondozás, e-ügyfélszolgálati pontok kiépítése és működtetése, szociális földek megművelése, környezetvédelmi beruházások és köztisztasági munkálatok.

26. A családi pótlék adókedvezményé alakítása a harmadik gyermektől.

27. A családi pótlék folyósításának feltételül szabni az édesanya betöltött 20. életévét.

28. A súlyosan alulszocializált gyermekek számára állami bentlakásos iskolahálózat létrehozása a társadalmi integrációjuk megerősítése és megvalósítása céljából.

29. Mivel a bevezetendő intézkedések egy része sértheti bizonyos társadalmi csoportok jelenleg meglévő érdekeit, szükségszerű egy 3000 fős csendőrség felállítása.

30. Önfenntartó működési rendszer bevezetése Magyarország büntetés-végrehajtási intézményeiben.